

מכתיוס ארותי

היתה לה צרה קטנה: לא היתה לה חברה. לכן רצתה להתכתב עם בני 17, לא כל כך סלוגנים. היא היתה נערה באמת בלתי רגילה. היא אהבה לטייל, לשחות ולקרוץ. והיא רצתה להתכתב עם נער יפה. אבל היא היתה קצת חסרת אמונה. היא דרשה תמונה כבר במכתב הראשון.

בהזדמנות אחרת אספר לכם על דודה אהת גורא מסכנה, שהיתה צריכה לקבל ולקרוץ כל מיני מכתבים מהסוג הזה, ובקצב של עשרות בשבוע, ר"ל.

סתם בת
(1066/19) רוצה להתכתב עם איזושהי בחורה או סתם בת. אולי אתם יכולים להסביר לי למה הוא מתכוון. תמיד הרגשתי שקצינים הם מעל להבנתי. הוא בחילהיים. רוצה?

אחרי שהבעתי את זעתי העקומה במקצת על כמה דמויות היסטוריות, החלו מצייפים אותי במכתבים בהם ביקשו לקרוא על כל מיני דמויות. מישהי שאני בטוחה שיש לה אף ארוך, רצתה לדעת משהו על קליאופטרה.

אני יודעת שאני מחללת את הקודש, אך משום מה אינני יכולה לחשוב טובות על יהודי מודרני. אפילו אם יש לו אחייה ירקרקת תחת חסותו, שהוא מת להיפטר ממנה, האם היה צריך באמת להביא אותה להרמנו של אחשוורוש השמן והנאוף? היא כמובן הצילה את כל היהודים, אבל מדוע יהודיות כשרות אלה, כמו אסתר ויהודית, הן בסדר מבחינה היסטורית כאשר הן מתעסקות עם גויים, רק אם צומחת ורוחה לנצח ישראל שלא משקף? עם מה מתחשק לאחת כזאת להיות אשת חזקו של ערל סתם כך, לשם ההנאה שבדבר?

"לא בשטרילנו"

(1066/15) על עצמם:

...אנו שלשנו מה שנקרא כיום מיטב הנוער, עתיד האומה, בוגרי תיכון, משרתים בצה"ל. כל הנתונים, לא טוב, או נספר לך כיצד בילה מיטב הנוער את מוצאי השבת האחרון שלו. החלטנו להיות "פריורים" — וכי היתה לנו ברירה? — יוצאים לרחוב לבושים במדים, דרגות מבהיקות — שלשנו סמלים, אם זה משנה למישהו — קומה זקופה, מסתכלים על העולם מלמעלה. היע — התלבשות על שלוש התיבות, טוב, מודים רחוב אה, שני, הנה באופק גורא משהו טוב. מתקרבים ליעד. אה, זה לא בשטרילנו. ילדות קטנות, ממשכים הלאה. שוב מוצנץ משהו. מתקרבים, ושוב: אה, היא, השמנה יכולה להיות אמא שלך. "בתוך תוכנו יודעים אנו שלא אלה הן הסיבות האמיתיות. פשוט אין דם. לא הורגלנו לזה. עברנו מיקצוניות אחת לשנייה, מנוגות, וזה לנו, רחוקה מאתנו. עד כמה שהצלחנו עם השיטות האלה, תמיד עובדת כתיבת מכתב זה. "ריקנים, נוער זהב, סתם פושטים — האם לא זו התגרה בה למקרא שורות אלה? חושבים אנו שבעייתנו תיראה באורה הנכון והסרטיני אם נציגה כמות שהיא.

ובכן, אנו חברים וותיקים, מאחורינו ארבע שנות לימוד באותו מוסד. ישיבה. כן, ישיבה. במשך ארבע השנים הי אלה לא ידענו מה זה בנות. פשוט לא ראינו אותן... למרות שיכולנו להמשיך ולשבת במוסד דומה ולהיות פטור רים מגיוס, החלטנו שאין מקומנו בין המצוללים זכות זו לתועלתם הפרטית. וכך הגענו לשורות צה"ל. ואז גפתח לעינינו עולם חדש... כי אחרי הכל, איננו שונים משאר בני האדם. אך תקופת העבר נטעה בנו מיני תסביכים לגבי כל מה שנוגע לבנות, שלא בנקל נשוישם מקרבנו. נכנסנו למסגרת חדשה קצת באופן מלאכותי. לא נקי לטנו במאה אחות. כי הרי אינו דומה מי שבילה שנות נעוריו במסגרת טבעית, הכוללת יחסים עם בנות, לזה שראה אותן רק מרחוק... מה שאנו יודעים ובטוחים, הוא, ש" נוכל לתת הרבה לבת... השכלתנו הכללית אינה מתבטאת במספר הביטויים הלועזיים המפוצצים שאותם אנו מסוגלים לבטא מבלי לשבור את השיניים. השכלתנו המוסיקלית אינה מתבטאת במספר שמות היצירות שאיננו מכירים... איננו סנובים...

מה שאנו מקווים למצוא באלה שתתקשרנה אתנו — תכונות דומות לשלנו. רחוקות ומגוננות, טובות לב, משכילות ובעלות שכל. חשוב שההינה תלאיביות, רצוי מסורתיות, אך לא הכרחי. נעז ובקש יפות'מראה בגיל בין 17-19."

אחת גבוהה, אחת נמוכה

קודם כל שתדעו לכם (1066/16) הן שתי חברות. אחת גבוהה, השנייה לא כל כך. המכירים שלהן אומרים להן בחדאי שהן נחמדות גורא והן רוצות להתכתב עם שני בחורים מגיל 25-28.

הם צריכים להיות תלאיביים, נחמדים, לא סנובים, מעניינים, בעלי חוש הומור, אהבי מוסיקה קלאסית, קול" נוע וחובבי טיולים. אם אינכם כאלה, אל תדאגו, כתבו אליהן. אני בטוחה שגם הן יודעות מעט מאד.

אוהב לכיף

חייל בעל כומתה שחורה (1066/17), בוגר תיכון, אוהב, משום מה, להתכתב עם בנות 17-18. אין לו כנראה הרבה דרישות בחיים. הוא אוהב לרקוד, לבלות בחברה, מתעניין בתוכניות רדיו, בקיצור אדם שאוהב לכיף" (אם אתה קורא לזה כיף — סחתין). אין בעיות. את יכולה כבר לשבת לכתוב לו אם אין לך דבר טוב יותר לעשות, בעיקר אם את עירונית וגבוהה.

הנה. בעיותיך המספחתיות אינן מעניינות אותי. אינני מאמינה שאת שואלת את שאלותיך כדי לקבל ממני תשובה בנוסח: "פשפשי במעשיך, אולי היתא את אשמה". או: "עשי את הצעו הראשון, אינני מאמינה לכל הסיפור שלך. אינני מאמינה בכלל שיש לך בעל, ואם יש לך, אזי את ראוייה לנזה. הוא ממרר לך את חייך? שברי על ראשו כמה ביצים. את יכולה תמיד לטעון שזה טוב בשביל הקשקשים שלו."

הצרה שלה
יש לי סיפור נורא מקורי, בשבילכם. פעם היתה נערה בת 15 (1066/18), שכל חברותיה אמרו עליה שהיא נחמדה.

טוב, אז קליאופטרה ה" (מופתעת, מה?), זו שפסקאל אמר עליה שכל היסטוריה היתה שונה אילו היה לה אף קצר בכמה אינציים, הדביקה כל כך את יוליוס קיסר באהבת המותרות שלה, שהוא החל לקפוץ קצת יותר גבוה מן הקורקבן שלו מבחינה מדינית, ונרצח בגלל זאת. ואותו הדבר קרה למארוס אנטוניוס. הוא וקליאו התן חרו ביניהם על עריכת נשפים גדולים ומפוארים יותר. טבחיו של מארוס היה צולה שמונה חזיריבר בפעם אחת, כדי שאדונו יוכל לקרוא לטעודה, כל רגע שמתחשק לו. קליאופטרה ואנטוניוס עשו הכל בסגנון מפואר. הם נהגו לבלוע פנינים חומטות בחומוץ, רק בשביל הכיף. היה לה חוש הומור יחיד במינו. היא שלחה את עצמה ליוליוס קיסר, כשהיא מגולגלת בשטיח; היא היתה נוהגת לתלות דג'מלוח בקצה חכתו של אנטוניוס. ובכלל, לא אתפלא אם יבוא יום אחד מישהו ויקבע שהיא היתה בכלל קרייה מבחינה מינית, בסופו של דבר.

זה היה בלתי צודק מצדו של דאנסה לשים אותה רק במעגל השני בגיהנום, יחד עם חוטאי הברשים הפשוטים. היא היתה חוטאת יותר טובה. מגיע לה, לכל הדעות, מקום בשורה הראשונה.

ופפה לא תזיק

כיוון ש(1066/20) לומדות שתיהן בבית ספר לאחיות, אין להן זמן. לכן, אולי, רוצות הן שיהיה להן חספה לפני שתיהן ליטו לכתוב אליהן. הן בנות 18, אבל נשמעות בנות 14, אם תשאלו אותי.

מוכתה זהב

היא שחורה והחברה שלה בלונדית (1066/21) ושתייהן בנות כפר. הן רוצות להתכתב עם שני בחורים, דוגמה כיצד הן כותבות: "תשאלו — להתלבש להנות אנחנו אה" בות ומובתח לכם שיהיה נעים בחברתנו רצוי שיהיה רכב משום שאנו גרות מחוץ לעיר."

כאילו לא הספיק כל זאת, הן כותבות לי בסוף חזקי ואמצי. כמה צדקה.

23 סיבובים סביב השמש

תדעי לך ש(1066/22) מתכוון ברצינות לכל מלה שהוא כותב: "את! אשר לא השכלתי לצור את דמותך על נייר... לא הצלחתי לחשוב את דיוקנך בתבנית. אך בעיני נפשי ראיתך — חמודה — ביתך קרוב אל ביתי — בסביבת תלאיבי. ואנו שנינו חיפסנו סוד אחד — להסיר מעטה... ותענוג שבמיסתורין."

"הגם את מחפשת את דיוקני העוטף את שאיפותי וכמי הוהי ותחביבי השעוניים? דומים אנו בחיי בדידות ואהבה — האם גם לך ריק? מדוע, אפוא, לא תכתבי לי? הן גם אני, כה זרים הדברים מסביבי, אותם הדברים אשר אני עושה כמו האחרים. הן גם אני מוקף ידיים אינספור. פעילות חברה ומסבות צעקניות. אני הסטודנט שהספקתי לסובב את השמש 23 סיבובים והשתנתי כשני האושר. "הגם את נכספת לקרוע את אדרת התכלת? ולהסיר את מע"טה האלמוניות? הגם את מחפשת ידיו בין אלה אלפי אנשים? אה... כאשר תתגעגע אל משהו זר... מיסתורי ויוצא דופן... כאשר תחפשי סיפוק בפרח וך המפיץ איחשת ריק או בשחוק תם... או בלחן עמוק — כתיבי לי, הן פה יש איש אותך מבין ולאגרתך מצפה."

ציפור קטנה לחשה לי...

כל אחד יכול עתה לטרוף את דן בךאמוץ מבלי ש יקרה לו משו — אולי, לכל היותר, קלקול קיבה — אחרי שבעל הנקייה כינה בשם הכבוד לט בןאמוץ את אחד ממאכליו. הוא יודע לספר שדן, גסטרונום מובהק, עמל קשות לגלות את סוד מרק הגולאש המצויין שלו, הבטיח אפילו לכתוב עליו. בעל המסעדה סירב... יעל ישי וצבת את זיהו, הופיע בתפקיד כמעט ראשי בזלמן, יש לו משקפיים של סמבטיון, דבר המאפשר עתה, לכל חוג מכ רותיו של במאי מוישה וינסלאטור, מיכאל ("מיקו") אז" לז להתחלף בתפקיד מחליפות... יהודית אמיר מקבלת בשלחה את אופנת פאריס החדשה, הורשת גילוי ברכיים. חוכמה גדולה, עם רגליים כשלה.

נערת השבוע

סמה ריטה גריסברג, ואל תנסו לעשות ממנה יהודיה. היא לא. ריטה בת ה22 היא מחליקה על סקטים בקרקס מדראנו. יתוש הקרקס נכנס לראשה השחרחר לפני כשמונה שנים, כאשר היתה פקידה באוטסטריה. עתה יש לה סיבה נוספת להישאר. האיש שהיא אוהבת ואתו היא חיה מזה שש שנים, ויפרס קוהלר, נמצא גם הוא בקרקס, כרוכב סוסים. קרון המגורים הזעיר שלהם הוא מסודר הפלא, כמעל קירותו מתנוססות צלחות נחושת, אותו נוהגת ריטה לאסוף בכל ארץ שהיא מבקרת. כאשר אין היא מופיעה, נוהגת ריטה לבשל ארוז חות טעימות לה ולגור שלה, על גבי כירת הגז הקטנה שבקרון, או לצחצח את חדר המגורים, כש היא לובשת סודר הדוק המבליט את גירחה הנאה, ומכסני דוגרניז כחולים. "זה הכי פראקטי", הצהירה. אולם עם כל היותה ותיקה בקרקס, נעזרת היא נשימתה מחדש, כל פעם שאהובה מבצע תעלולים על גבי הסוסים. שאיפתה: להינשא כאשר יחזרו לאוטסטריה. "אחרי הכל", אומרת היא בחיוך החושף את שיניה הצחורות, "צריכים חודש חופש כדי להתחתן. יש המון מה לעשות, לא כן?"

אגדות עקומות עם מוסר השכל ישר

הרשוני לספר לכם כמה אגדות, יוצאות 1971 במקצת, של אמברוז בירס.

צד בלתי מעוניין

שני כלבים שרבו ביניהם על עצם, מבלי שיצליח האחד לגבור על השני, הביאו את דיום בפני כבש. הכבש שמע בסבלנות את עדויותיהם, ואז זרק את העצם לכארי.

"מדוע עשית זאת?" שאלו הכלבים.
"מפני", השיב הכבש, "שאני צמחוני."

החתול והמלך

החתול, מספרת האגדה, התבונן במלך.
"ובכן", אמר השליט כשהוא מבחין בהתבוננותו, "מה דעתך עלי?"

"אני יכול לתאר לי מלך", אמר החתול, "שימצא חן בעיני יותר."

"למשל?"
"מלך העכברים."